

Munchausen, o prezentă care ne întrebă

(Grigore Constantinescu – 20 septembrie 2015)

O performanță repertorială de gen muzical merită consemnată pentru ediția 2015 a Festivalului. Niciodată până acum, alternând diferitele formule de spectacole-concert sau montări scenice, nu au fost aliniată atâtea lucrări de teatru muzical, semnate de creatori, fie Leonardo Vinci, Claudio Monteverdi la „Concertele de la miezul nopții”, Richard Strauss, Alban Berg la seria „Mari orchestre ale lumii”, Enescu la Opera Națională și, finalmente, Dan Dediu la Opera Comică pentru Copii. Demonstrație de interes din partea organizatorilor, această reușită a atras publicul către cele mai diferite modalități de exprimare ideatică, stilistică, temporală.

Sâmbătă dimineața, montarea în premieră de Festival a operei „Munchausen, Stăpânul minciunilor” a adus satisfacție maximă compozitorului Dan Dediu, căci nu există mulțumire mai mare decât reluarea unei lucrări. După premiera de la Berlin în 2002 și cea din Studioul Universității Naționale de Muzică, punerea în scenă pentru a treia oară a demonstrat că mai pot fi descoperite noi mijloace artistice ale acestei partituri. În regia lui Cristian Mihăilescu, scenografia Andreei Rotaru, coregrafia lui Răzvan Mazilu și conducerea muzicală a compozitorului – la pupitrul Ansamblului „Profil” -, „Munchausen” a readus în dezbatere mixajul de basm-alegorie, pe de o parte, minciună-adevăr-realitate, pe de altă parte; o creație componistică făcând elogiul minciunii, fără drept de condamnare a performanțelor combinațiilor ce pun față în față ce știm și ce nu știm, este ceva neobișnuit. Libretul lui Holger Siemann a găsit audiență la compozitorul Dan Dediu, dispus a forța credibilitatea prin jocurile de creație și inventivitate ce cad victime fanteziei sale.

Este adevărat, distribuția aduce la rampă nume de interpreți deja confirmate de scena muzicală, de la rolul titular, Vicențiu Țăranu, la cei care îl înconjoară, „în ordinea intrării în scenă”: Valentin Racoveanu, Andreea Iftimescu, Raluca Oprea, Ștefan Schuller.

Tot adevărată este și ținta de adresare a realizatorilor către public, căci într-un teatru muzical pentru copii, adulții sunt cei care profită de subiect și învățăminte, vârstele mici amuzându-se fără o anume noimă. Dar, ca să aflăm cântând că „Domnul minciunilor” are totuși o morală, trebuie neapărat un efort deosebit, din partea autorilor muzicii și prozei, semnatărilor viziunii scenice.

Din ce în ce mai departe de basmul inspirator, din ce în ce mai aproape de existența noastră în secolul XXI, Munchausen, ca și Santa Klaus, Moș Nicolae pot fi însă explicați copiilor, care vor să știe care sunt cele mai mari minciuni: Revoluția, Imigrația sau Războiul?